

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

קָרַח - חֻקֵּת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ' - חלק י

קונטרס 580

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

יפקוד ביה מן גלותא ברחמי". [באור הדברים: בזכות החבור שלך, ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח!]

ניצד זה אפשרי? האם יכולים ליישם זאת?

אכן, אפשר ואפשר! בתכנית קלה ומתאימה לכל אחד ואחד!

שלא תגידו לא ידענו! שלא תאמרו לא יכלנו!

בידנו הדבר, וחוב קדוש הוא לנו! מי לה' אלי!

מסלול יהלום: אם יש בידכם להשפיע על 1000 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע ובגון ישיבות כוללים בתי כנסיות, קהלות הקדש, אפשר לצרף כמה ביחד ללמוד על פי סדר זהר היומי מחלק ל-354 ימים לשנה. – למוד 7-6 דפים לאחד, אךך ב-12 דקות – אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב-12 דקות בלבד – ויוכלו בשנה אחת לעשות 1000 סיומי זהר הקדוש.

מסלול זהב: אם יש בידכם להשפיע על 500 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע ובגון ישיבות כוללים בתי כנסיות, קהלות הקדש, אפשר לצרף כמה ביחד ללמוד על פי סדר זהר היומי מחלק ל-354 ימים לשנה. – למוד 12 דפים לאחד, אךך ב-24 דקות – אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב-24 דקות בלבד – ויוכלו בשנה אחת לעשות 1000 סיומי זהר הקדוש.

מסלול א: אם יש בידכם להשפיע על 354 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע ובגון בית המדרש, ישיבה, או כמה בתי מדרש ביחד ללמוד על פי סדר זהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה. – למוד 7-6 דפים לאחד, לוקח לא יותר מ-12 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב 12 דקות בלבד!

מסלול ב: אם יש בידכם להשפיע על 177 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע ובגון בית המדרש, ישיבה, או כמה בתי – מדרש ביחד ללמוד על פי סדר זהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה. – למוד 14-12 דפים, לוקח לא יותר מ 24 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב 24 דקות בלבד!

מסלול ג: אם יש בידכם להשפיע על 118 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע ובגון בית המדרש, ישיבה, או כמה בתי – מדרש ביחד ללמוד על פי סדר זהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה. – למוד 20-18 דפים, לוקח לא יותר מ 36 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב 36 דקות בלבד!

מסלול ד: אם יש בידכם להשפיע על 89 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן קבוע ובגון בית המדרש, ישיבה, או כמה בתי – מדרש ביחד ללמוד על פי סדר זהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה. – למוד 28-24 דפים, לוקח לא יותר מ 48 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזהר הקדוש בבת אחת, ב 48 דקות בלבד!

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מסלול ה: אם יש בידיכם להשפיע על 45 אנשים שלומדים בסביבתכם באופן קבוע וכגון בית המדרש, ישיבה, או כיתה בתי – מדרש ביחד! ללמוד על פי סדר זוהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה. – ללמוד לערך 52 דפים, לוקח לא יותר מ 96 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזוהר הקדוש בבת אחת, ב 96 דקות בלבד!

הקב"ה הקדים לנו רפואה למכה ושלח לנו את הרשב"י להצילנו מכל גזרות קשות ורעות.

נורו ישנים מתרדמתכם! עם ישראל זקוק להנצל מהמבול הנורא!
וזאת אפשר רק על ידי: "תיבת נח" שהוא "הזהר הקדוש"

המשפילים וזהירו בזהר הרקיע. אלין אינו דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולמנין אחר מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקנים (שמות א) כל הון הילוד היאורה תשליכהו. ודא אורה דספרא דא. (והר חלק ג' דף קנ"ג: ברעא מהימנא)

דברי השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחותו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, בן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיכפו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הווכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

הרמח"ל זי"ע לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף ללא הפסק, שבכת "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים: כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קרוב הגאולה ברחמים, מסגלים הלימוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות כחומה בעצרה מפני כל צרה רחמנא ליצילן.

רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצ'טו זכר צדיק וקדוש לברכה זי"ע, בעל ה"מסלת ישרים" ועוד, תקן בישיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה בתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד..."

ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול בהרמח"ל זי"ע אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, ללמוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכת הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. (אגרת הרמח"ל – מאורות זוהר).

למזהיר ולנוהר שלומים הן כמי נהר! היצר הרע יודע בוודאות, שעל ידי לימוד הזהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטל שלטונו, וזוהי המלחמה האחרונה שלו. על בן הוא מתאמץ להתדיר מחשבות של שטות והבל, הפך האמת ממש.

תפלין, באות שבת, באות ימים טובים, באות הברית ותורה ובכמה מצוות, שפדיונה תלוי בקדוש-ברוך-הוא. זהו שכתוב (יחזקאל כ) וַאֲעֵשׂ לְמַעַן שְׁמִי, וּבִגְדֵי לֵה (ויקרא כו) וְאָף גַם זֹאת. כָּף כְּמֵה מְצוּוֹת הֵן שְׁעוֹשִׂים בְּנֵי אָדָם עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס, וְכְמֵה עֲבֵרוֹת, וְלִכְל מְצוּהַ יֵשׁ עֲרָף בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. (אבל ענש) וְלִכְל עֲנֵשׁ לְמִי שְׁעוֹבֵר עַל־יָהּ, אֵין לוֹ עֲרָף וְשְׁעוֹר.

מְצוּהַ אַחַר זֶה - לְדוֹן בַּמַּחְרִים נִכְסֵיו לִכְהֵן. זְהוּ שְׁכַתוֹב כֹּל חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָךְ יְהִיָּה. וְסוּד זֶה (בְּאֲדָם וּבַהֲמָה) - כֹּל פֶּטֶר רַחֵם לְכָל בָּשָׂר אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לָהּ בְּאֲדָם וּבַהֲמָה. רַחֵם בַּהֲפוּף אוֹתִיּוֹת כְּחֻשְׁבוֹן מְאֻתִּים אֲרַבְעִים וּשְׁמוֹנֶה אֵיבָרִים שְׁבָאֲדָם, עַל־יָהּ נֶאֱמַר (חִבְקוּק א) בְּרַגְזוֹ רַחֵם תִּזְכּוֹר. אַחַר שְׁכּוּעַס אָדָם וּמַחְרִים אוֹתָהּ בַּהֲמָה אֵלָיו, הָרִי שׁוֹרֵה אֶל אַחַר, נֶחֱשׁ, שְׁנָאֲמַר בּוֹ (בְּרֵאשִׁית א) אֲרוּר אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה, וְהוּא לְשִׁמְאֵל הָאָדָם. בְּגִלָּל זֶה פֶּקֶד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת לִכְהֵן, שְׁהוּא רַחֲמִים, בְּרַכָּה, לְכַפּוֹת רַגְזוֹ, שְׁעוֹרֵר אוֹתוֹ הָאִישׁ מְרָה, חֶרֶב מִלְּאֲפֵי הַמָּוֶת, וּמַעוֹרֵר הַיָּמִין אֵלָיו בְּרַחֲמִים וּנְכִיפָה רַגְזוֹ הַשְּׁמָאֵל, וְזֵהוּ בְּרַגְזוֹ רַחֵם תִּזְכּוֹר. מִי שְׁכּוּעַס, שֵׁישׁ לוֹ בְּכַעַס סַם הַמָּוֶת, שְׁעַלְיוּ בְּאֵרוֹ בְּעַלִּי הַמַּשְׁנֶה, כֹּל הַכּוּעֵס כְּאֵלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. מִשּׁוֹם שְׂצַד הָאֲחַר בּוֹעֵר בְּאֲדָם, וּבְאוֹתָהּ בַּהֲמָה שְׁנוֹתָן לִכְהֵן, נִפְרָד מִמֶּנּוּ הַחֶרֶם, וְסִמְאֵ"ל אֶל אַחַר חֶרֶם, וּנְכַתּוֹ קָלְלָהּ, כְּלוּלָהּ מִכָּל קָלְלוֹת שְׁבַמְשֻׁנָה תוֹרָה. וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרַף כָּל הַתּוֹרָה בְּלָהּ, וְכָל הַבְּרָכוֹת מִיָּמִין, שְׁבַה אַחֲזוֹ הַכְּהֵן.

בְּרִיף הוּא תְּלִיא. דְּאִמְשָׁכֵן לָהּ (לְגַבִּיהַ) יִשְׂרָאֵל, בְּקִשְׁוֹרָא דְתַפְלִינ, בְּאוֹת דְּשַׁבַּת. בְּאוֹת דְּיוֹמִין טְבִין, בְּאוֹת דְּבְרִית, וְתוֹרָה, כְּמֵה פְקוּדִין. דְּפִדְיוֹן דִּילָהּ תְּלִיא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (יחזקאל כ) וַאֲעֵשׂ לְמַעַן שְׁמִי, וּבִגְיָנָה (ויקרא כ"ו) וְאָף גַם זֹאת. הֵכִי כְמֵה פְקוּדִין אֵינוֹן דְּעַבְדִּין בְּנֵי נִשְׂא עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס. וְכְמֵה חוֹבִין. וְלִכְל פְּקוּדָא אִיתַּ לִּיהַ עֲרָף בַּהֲהוּא עֲלֻמָּא. (ס"א אַכֵּל עוֹנְשָׁא) וְלִכְל עוֹנְשָׁא לְמָאן דְּאֵעְבֵּר עַל־יָהּ, אֵין לִיהַ עֲרָף וְשִׁיעוֹר.

פְּקוּדָא פְתֵר דָּא, לְדוֹן בַּמַּחְרִים נִכְסֵיו לִכְהֵן, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב כֹּל חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָךְ יְהִיָּה. וְרַזָּא דָּא (בְּאֲדָם וּבַהֲמָה) כֹּל פֶּטֶר רַחֵם לְכָל בָּשָׂר אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לִי בְּאֲדָם וּבַהֲמָה. רַחֵם: בַּהֲיַפּוּף אַתּוּוֹן כְּחוּשְׁבוֹן (ד' קנ"ט"ט ע"א) מְאֻתִּים אֲרַבְעִים וּשְׁמוֹנֶה אֵבָרִים דְּבַר נֵשׁ, עַל־יָהּ הוּא אַתְמַר (חִבְקוּק א) בְּרַגְזוֹ רַחֵם תִּזְכּוֹר. פְתֵר דְּכַעִיס בַּר נֵשׁ, וּמַחְרִים הֵהוּא בְּעִירָא לְגַבִּיהַ, הָא שְׂרִיא אֶל אַחַר נֶחֱשׁ, דְּאֲתַמַּר בִּיהַ, (בְּרֵאשִׁית א) אֲרוּר אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה, וְאִיהוּ לְשִׁמְאֵלָא דְּבַר נֵשׁ. בְּגִין דָּא מְגִי קְדוּשָׁא בְּרִיף הוּא, לְמִיַּהֲב לְכַהֲנָא, דְּאִיהוּ רַחֲמֵי בְּרַכָּה, לְאֲתַכְפֵּיָא רַגְזוֹ, דְּאֲתַעֵר בַּהֲהוּא כַּר נֵשׁ מְרָה, חֶרְבָּא דְּמִלְּאֲפֵי הַמָּוֶת, וְאֲתַעֵר יְמִינָא לְגַבִּיהַ בְּרַחֲמֵי, וְאֲתַכְפֵּיָא רַגְזָא דְשִׁמְאֵלָא, וְהֵאִי אִיהוּ בְּרַגְזוֹ רַחֵם תִּזְכּוֹר.

מָאן דְּכַעִיס, דְּאִית לִיהַ כְּכַעַס סַם הַמָּוֶת, דְּעַלִּיהַ אוּקְמוּהַ מְאֻרֵי מַתְנִיתִין, כֹּל הַכּוּעֵס כְּאֵלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. בְּגִין דְּסִטְרָא אַחְרָא אַתּוּקְדַת בְּבַר נֵשׁ. וּבַהֲהִיא בְּעִירָא דִּיהִיב לְכַהֲנָא אַתְפְּרֵשׁ חֶרֶם מְגִיָּה, וְסִמְאֵל אֶל אַחַר חֶרֶם, וְנוֹקְבָא דִּילִיהַ קָלְלָהּ, כְּלוּלָהּ מִכָּל קָלְלוֹת שְׁבַמְשֻׁנָה תוֹרָה. וּמְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, בְּרִיף כָּל אוֹרִייתָא כְּלָא, וְכָל בְּרַכָּאן מִימִינָא, דְּאֲחִיד בַּהּ כְּהֵן. וּבְגִין דָּא כֹּל חֶרֶם צְרִיף לְמִיַּהֲב לִיהַ לְכַהֲנָא, דְּאִיהוּ אַכֵּיל לִיהַ בְּנוֹרָא, וְשַׁעִי לִיהַ מַעֲלָמָא, וְשְׁכִיף אֲשָׁא מִשְׁמָאֵלָא בִּימִינָא, דְּאִיהוּ מִיָּא, וּבִיהַ (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׁכַכָּה.

וּמִשּׁוֹם זֶה כֹּל חֶרֶם צְרִיף לְתַת לִכְהֵן, שְׁהוּא אוֹכֵל אוֹתָהּ בְּאֵשׁ וּמִשְׁמִיד אוֹתָהּ מִהַעוֹלָם, וְשׁוֹכַכַּת הָאֵשׁ מִשְׁמָאֵל בִּימִין, שְׁהוּא מִיָּם, וּבוֹ (אסתר א) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׁכַכָּה.

פקודא בתר דא להפריש תרומה גדולה, ואוקמוה תרי ממאָה, מאי תרומה. רבנן דמתיבתא, האי תרומה דצריכין לאפרשא תרי ממאָה, בסתרי תורה מאי ניהו. מאן דבעי למטעם, אי הוא זר יומת והיינו אל זר סמאָל. דקודשא בריה הוא אמר (שמות כח) ויקחו לי תרומה, תרי ממאָה, ליחדא ליה תרין זמנין ביומא, דהיינו תרי ממאָה, בתשעה וארבעים אתון דשמע וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד דערבית, ובתשעה וארבעים אתון דשחרית, חסרין תרין ממאָה, אינון שכינתא עלאה, ותתאה, בתרווייהו צריך ליחדא לקודשא בריה הוא, אמה דתרווייהו. מדה דתרווייהו. מאה באמה. אמ"ה באתוי מא"ה איהו ואיהו בהפוך אתון, הא"ם.

ועוד (במדבר טו) והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה ליי, תרימו, כגון (חבקוק א) רום ידיהו נשא, ואינון עשר אצבעאן, דסליקו דלהון לעשר ספירן, דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דסליקו מ"ה. ובאתון דאלפא ביתא, מה סליק מא"ה, י"ם ה"ן. והאי איהו דאוקמוה רבנן מארי מתניתין, (דברים י) ועתה ישראל מ"ה יי אלהיך שואל מעמך, ואמרו, אל תקרי מה אלא מאה, לקבל מאה ברכאן דמחייב בר נש לברכא למאריה בכל יומא, והאי איהו דצריך בר נש למטעם בכל יומא למאריה, ובגין דא ויקחו לי תרומה.

ובמה תרומות אינון, אית תרומה מדאורייתא, תורה מ'. והאי איהו תרומה, תורה דאתיהיבת בארבעים יום. ואי תימרון דאכילנא מנה, הא פתיב (שמות לד) ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה. נטירת הוה עד השתא האי תרומה לקודשא בריה הוא. ובין דמלפא לא אכל, איך אכלין עבדי, דהא לבתר דאמר (שיר השירים ה) אריתי מזרי עם בשמי, לבתר אכלו רעים, ייכלון עבדי.

תורה שנתנה בארבעים יום. ואם תאמרו שאכלתי ממנה, הרי כתוב (שמות כד) ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה. (שמות לד) לחם לא אכל ומים לא שתה. שמונה היתה תרומה זו עד פעת לקדוש-ברוך-הוא. ובין שהמלך לא אכל, איך אכלו העבדים? שהרי לאחר שאמר (שיר השירים ה) אריתי מזרי עם בשמי, אחר כך - אכלו רעים, יאכלו עבדי.

מצוה אחר זו - להפריש תרומה גדולה, ופרשה שנים שנים ממאה. מה זה תרומה? חכמי הישיבה, התרומה הו שצריכים להפריש שנים ממאה, בסתרי תורה מי הם? מי שרוצה לטעם - אם הוא זר, יומת. והינו אל זר, סמאָל. שהקדוש ברוך הוא אמר (שמות שכה) ויקחו לי תרומה, תרי (שנים) ממאָה, ליחדו פעמים ביום, שהינו שנים ממאָה, בארבעים ותשע אותיות של "שמע" ו"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" של ערבית, ובארבעים ותשע אותיות של שחרית. חסרים שנים ממאָה, הם שכינה עליונה ותחתונה, בשניהם צריך ליחד את הקדוש ברוך הוא אמה של שניהם, מדה של שניהם, מאה באמה. אמ"ה באותיות מא"ה הוא, והוא בהפוך אותיות הא"ם.

ועוד, (במדבר טו) והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה לה. תרימו, כמו (חבקוק א) רום ידיהו נשא. ואותן עשר אצבעות שעליהם לעשר ספירות, שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שעולים מ"ה. ובאותיות אלפא ביתא, מה עולה מא"ה, י"ם ה"צ. וזהו שפרשה רבותינו בעלי המשנה, (דברים י) ועתה ישראל מ"ה ה' אלהיך שאל מעמך. ואמרו, אל תקרי מה אלא מאה, כנגד מאה ברכות שמחייב אדם לברך את רבונו בכל יום, וזהו שצריך אדם להטעים בכל יום לרבונו, ומשום זה ויקחו לי תרומה.

ובמה תרומות הן? יש תרומה מהתורה, תורה מ'. וזהו תרומה, תורה שנתנה בארבעים יום. ואם תאמרו שאכלתי ממנה, הרי כתוב (שמות כד) ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה. (שמות לד) לחם לא אכל ומים לא שתה. שמונה היתה תרומה זו עד פעת לקדוש-ברוך-הוא. ובין שהמלך לא אכל, איך אכלו העבדים? שהרי לאחר שאמר (שיר השירים ה) אריתי מזרי עם בשמי, אחר כך - אכלו רעים, יאכלו עבדי.

מצוה אחר זו - להפריש (לוי תרומת מעשר ויהיא) (תרומות) מעשר ללוי, והיא שכינה מצד ימין, שהוא חסד. תרומה גדולה לכהן, מצד שמאל, שהוא גבורה. תרומת מעשר ללוי, שהיא שכינה.

י"ד ה"א וא"ו ה"י. (במדבר כח) שלשה עשרנים לפי, מצד אותו שנאמר בו, (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל, וזו גבורה. ועשרון לכבש, וזהו י"ד ה"א וא"ו ה"א (יד ה"י וא"ו ה"י), שעולה לעשר ספירות, עשרון זה. ועשר למ"ה, ומ"ה למאה.

אבל שלשה עשרנים י' י', י' (י"ד ה"י וא"ו ה"י) ועולים (ל"ל ר' י) לשלשים, ועשר ספירות בהם עולים ארבעים ושלש ביצים, והכל י"ד, חמש ביצה, ותוספת מצד ה', וכך מעשר, שהיא מצוה להפריש ישראל מעשר מצד האות י', מעשר מן המעשר, אחד מחמש מצד אות ה'. כל העשורים של אות י', והיא השכינה, אחת מעשר ספירות. א' מחמש הוא מצד התפארת, שהוא חמש מפתח. וכשתחשב מכלכות עד תפארת, תמצא תפארת חמש ממטה למעלה, ושכינה חמישית אליו.

ומצד אחר היא שני עשרנים לאל, וכוללת י' הפך בשקל הקדש, עשרה עשרה י' ה"ה. לאל - זה ו', שהוא שקל הקדש, וזהו (במדבר ז) עשרה עשרה הפך בשקל הקדש. ועוד שני עשרנים - י' מן (בראשית ב) וייצר. לאל ו' מן וייצר. והכל א'. י' למעלה, י' למטה, ו' באמצע. ועוד שלשה עשרנים - הם י' י' י'.

מצוה אחר זו - להפריש תודה. ורבותינו בעלי המשנה פרשוה שתודה עשרים עשרנים, ומתחלקים עשרה עשרנים לחמץ, ועשרה למצה. ומעשרה של מצה עושים שלשים מצות. ומעשרה של חמץ עושים עשר חלות.

פקודא בתר דא להפריש (נ"י לוי תרומת מעשר ואיהי) (נ"א תרומות) מעשר ללוי, ואיהי שכינתא מסטר דימינא דאיהו חסד, תרומה גדולה לכהן. מסטרך דשמאלא, דאיהו גבורה, תרומת מעשר ללוי, דאיהי שכינתא.

י"ד ה"י וא"ו ה"י, שלשה עשרונים לפי, מסטרך דההוא דאתמר ביה, (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל, ודא גבורה. ועשרון לכבש, ודא י"ד ה"א וא"ו ה"א (נ"א י"ד ה"י וא"ו ה"י), דסליק לעשר אתון, האי עשרון. ועשר למ"ה ומ"ה למאה.

אבל שלשה עשרנים י' י' י', (נ"א דא י"ד ה"י וא"ו ה"י) וסלקין (ס"א ל' ל' ו"י) לל', ועשר ספירין בהון, סלקין שלשה וארבעים ביצים וכלא י"ד, חומש ביצה, ותוספת מצד ה', והכי מעשר, דאיהו פקודא להפריש ישראל מעשר, מסטרך דאת י', מעשר מן המעשר, חד מחמש מסטרך דאת ה'. כל עשורין דאת י', ואיהי שכינתא חד מעשר ספירין. א' מחמש, איהו מסטרך דתפארת, דאיהו חמשה מפתח. וכד תחשוב מכלכות עד תפארת, תשכח תפארת חמש מתתא לעילא. ושכינתא חמשא גביה. ומסטרך אחרא איהי שני עשרונים לאל, וכלילת י' י' הפך בשקל הקדש, עשרה עשרה י' ה' ה', לאל דא ו', דאיהו שקל הקדש, והאי איהו עשרה עשרה הפך בשקל הקדש. ועוד, שני עשרונים, י' מן וייצר. לאל ו' מן וייצר. וכלא א', י' לעילא, י' לתתא, ו' באמצעיתא. ועוד שלשה עשרונים אינון י' י' י'.

פקודא בתר דא, להפריש תודה. ורבנן מארי מתניתין אוקמוה, דתודה עשרים עשרונים, ומתפלגין עשרה עשרונים לחמץ, ועשרה למצה. ומעשרה של מצה, עושים שלשים מצות. ומעשרה של חמץ, עושים

עשרה חלות. וְדא איהו סלת חלות מצות בלילות בשמן. מי עשרונים, דאינון יו"ד ה"י וא"ו ה"י, הוו עבדין שלשים מצות, דאינון י"י י". האי שמא, זמנין איהו לימינא, וזמנין איהו לשמאלא, וזמנין באמצעיתא. רחמי מפל סטרא, לימיניה ולשמאליה.

וְזמנין י' לימינא, ואין פוחתין ביה מעשרה מלכיות. ולזמנין י' לשמאלא, ואין פוחתין ביה מעשרה שופרות. ולזמנין י' (דף קע"ט ע"ב) באמצעיתא, ואין פוחתין ביה מי זכרונות.

על פי יי יחנו ועל פי יי יסעו את משמרת יי שמרו. (במדבר ט) דכל י' אית לה ארבע אנפין, תלת חיוון אינון, לקבל תלת יודין, וארבע אנפין לכל חיה, לקבל ארבע אנפין (ס"א אתיוו) דיהו"ה, על פי יי יחנו ויסעו.

שמרו, דא שכינתא, דנטרא לאינון דשמרי שבתות וימים טובים, דבגין כך לא זזה שכינה מישראל בכל שבתות וימים טובים, ואפילו בשבתות (ס"א ביימי) דחל, אלא דאיהי סגרת ומסגרת בהון.

ובכל צלותא, איהי עולה ליהו"ה, עד דמטאת למרפכתא (דחיוו) דאבהן עלאין, דאינון: גדל"ה, גבור"ה, תפארת, דאית להון תריסר אנפין, לקבל תריסר שבטין. וכפום דאיהי אוליפת זכות, על אלין מארי צלותין, ומארי זכוון, בכל פקודא ופקודא דאורייתא, הכי יחנו על זכוון דלהון וכן יסעו לגבייהו. והכי נחמא שמירה לגבייהו.

אינון דעבדין זכוון על מנת לקבל פריס, נחית קדשא ברין הוא במרפכתיה דעבד, ובארבע שומרין דיליה, ומאן דעביד זכוון שלא על מנת לקבל פריס, נחית עליהו במרפכתא דיליה. ולרשיעיא נחית עליהו בעובדיהו, באינון שדין ומזיקין ומלאכי חבלה במרפכתא דלהון, לאתפרעא מנהון. (ס"א זכוון שלא על מנת לקבל פריס קדשא ברין הוא נחית עליהו במרפכתא דיליה ובר' חיוון דיליה.

שעושה זכיות שלא על מנת לקבל פריס, יורד עליהם במרפכתו, ועל הרשעים יורד עליהם

וזהו סלת, (ויקרא ז) חלות מצות בלילות בשמן. מעשרה עשרונים, שהם יו"ד ה"י וא"ו ה"י, היו עושים שלשים מצות, שהם י' י' שם זה לפעמים הוא לימין ולפעמים הוא לשמאל ולפעמים באמצע. רחמים מפל צד, לימינו ולשמאלו.

ולפעמים עשרה לימין, ואין פוחתין בו מעשר מלכיות. ולפעמים יו"ד לשמאל, ואין פוחתין בו מעשרה שופרות. ולפעמים יו"ד באמצע, ואין פוחתין בו מעשרה זכרונות.

עד פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו את משמרת ה' שמרו (במדבר ט). שלכל י' יש ארבעה פנים, שלש חיות הן כנגד שלש יודין, וארבעה פנים לכל חיה כנגד ארבעה פנים (אחיות) של דיהו"ה, על פי ה' יחנו ויסעו.

שמרו - זו השכינה ששומרת לאותם ששומרים שבתות וימים טובים, שבגלל זה לא זזה שכינה מישראל בכל שבתות וימים טובים, ואפילו בשבתות (בימי) החל, אלא שהיא סגרת ומסגרת בהם.

ובכר תפלה היא עולה לשם יהוה, עד שמגיעה למרפכה (של החיות) של האבות העליונים, שהם: גדלה, גבורה, תפארת. שיש להם שנים עשר פנים כנגד שנים עשר שבטים. וכפי שהיא מלמדת זכות על אלו בעלי התפלה ובעלי זכיות בכל מצוה ומצוה מהתורה - כך יחנו על זכיות שלהם וכן יסעו לגבם, וכך יורדת שמירה אליהם.

א"ו שעושים זכיות על מנת לקבל פריס, יורד הקדוש ברין הוא במרפכותיו שעושה, ובארבעה שומרים שלו, ומי שעושה זכיות שלא על מנת לקבל פריס, יורד עליהם במרפכתו, ועל הרשעים יורד עליהם

בְּמַעֲשֵׂיהֶם בָּאוּתֶם שָׂדִים וּמִזִּיקִים וּמִלְאָכֵי חֲבֵלָה בְּמַרְכְּבֹתֶם לְהַפְרֵעַ מֵהֶם. (וכוונת שלא על מנת לקבל פרס, הקדוש ברוך הוא יורד עליהם במרכבתו ובארבע החיות שלו. ומי שעושה זכויות על מנת לקבל פרס, יורד עליהם במרכבתו של העבד מטטרו"ן ובארבעה השומרים שלו. ולרשעים יורד עליהם במעשייהם, באותם שדים ומזיקים ומלאכי חבלה עין ומשחית אף וחסמה במרכבה שלהם להפרע מהם) פתחו בעלי המשנה ואמרו, ודאי כף זה. אשרי חלקך רועה הנאמן. (עד כאן רעיא מהימנא). ברוך ה' לעולם אמן ואמן. ימלך ה' לעולם אמן ואמן.

פְּרֻשַׁת חֻקַּת

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה ה' לֵאמֹר וְגו'. רבי יוסי פתח, (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל. בא וראה, דברי התורה הם קדושים, הם עליונים, הם מתוקים, כמו שכתוב (תהלים ט) הַנְּחַמְדִּים מִזֶּהָב וּמִפָּז רֹב וּמְתוּקִים מִדְּבַשׁ וְגו'. מי שמשפּתל בתורה כאלו עומד כל יום על הר סיני ומקבל התורה. זהו שכתוב (דברים כז) הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתָ לְעָם. וכך פרשהו החברים.

כתוב כאן זאת חקת התורה, וכתוב וזאת התורה. מה בין זה לזה? אלא סוד עליון הוא, וכך למדנו: וזאת התורה, להראות הכל ביחוד אחד ולהקליל כנסת ישראל בקדוש ברוך הוא, להמצא הכל אחד. בגלל זה וזאת התורה. למה תוספת וא"ו? אלא זה נאמר להראות שהכל אחד,

ומאן דעביד וכוון על מנת לקבל פרס נחית עליהו במרכבתא דעבד מטטרו"ן וכו' שומרון דיליה. ולרשיעא נחית עליהו בעובדיהו, באינון שדין ומדיקין ומלאכי חבלה עון ומשחית אף וחסמה במרכבתא דלחון, לאתפרעא מנהון) פתחו מארי מתניתין ואמרו. ודאי הכי הוא, וצאָה חוֹלְקֶךָ רְעֵא מְהֵימְנָא. (ע"כ רעיא מהימנא). ברוך ה' לעולם אמן ואמן. ימלוך ה' לעולם אמן ואמן

פְּרֻשַׁת חֻקַּת

וַיְדַבֵּר יי אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר (במדבר י"ט) זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה יי לֵאמֹר וְגו'. רבי יוסי פתח, (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל. תא חזי, מלין דאורייתא קדישין אינון, עלאין אינון, מתיקין אינון. כמה דכתיב, (תהלים ט) הַנְּחַמְדִּים מִזֶּהָב וּמִפָּז רֹב וּמְתוּקִים מִדְּבַשׁ וְגו'. מאן דאשפּתל באורייתא, פאלו קאים פל יומא על טורא דסיני וקביל אורייתא. הדא הוא דכתיב, (דברים כז) הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתָ לְעָם. והא אוקמוה חברייא. כתיב הכא זאת חקת התורה, וכתיב וזאת התורה, מה בין האי להאי. אלא רזא עלאה הוא, והכי אוליפנא, וזאת התורה: לאחזאה כלא ביחודא חד, ולאכללא כנסת ישראל בקודשא ברוך הוא, לאשפּתחא פלא חד. בגיני כך וזאת התורה. אמאי תוספת וא"ו. אלא הא אתמר, לאחזאה דכלא חד, בלא פרוּדא. וזאת: פלל ופרט פחדא, דכר ונוקבא. ובגין כך וזאת התורה ודאי. אבל זאת בלא תוספת וא"ו, חקת התורה ודאי, ולא התורה, דינא דאורייתא, גזרה דאורייתא.

ללא פרוּד. וזאת - פלל ופרט כאחד, וכר ונקבה. ומשום זה וזאת התורה ודאי. אבל זאת בלא תוספת וא"ו, חקת התורה ודאי, ולא התורה, דין התורה, גזרת התורה.

בא ורָאָה, (במדבר ח) זאת אֲשֶׁר לְלוּיִם, ולא וְזאת. שְׁהָרִי מִצַּד הַדִּין (הַקְּשָׁה) הֵם בְּאִים, ולא מִצַּד הַרְחֵמִים. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָרִי כְּתוּב (במדבר ד) וְזאת עֲשׂוּ לָהֶם וְחִיּוּ. וְזֶה בְּלוּיִם נֹאמֵר, וְאַתָּה אֲמַרְתָּ זאת, ולא וְזאת. אָמַר לוֹ, וְדָאֵי כִּף זֶה, וְהַפְּסוּק מוֹכִיחַ. מִי שְׂאוֹחַז סַם הַמָּוֶת, אִם לֹא יַעֲרַב בּוֹ סַם הַחַיִּים, הָרִי וְדָאֵי יָמוּת. וְעַל זֶה, וְזאת עֲשׂוּ לָהֶם וְחִיּוּ וְלֹא יָמוּתוּ, מִשּׁוּם שֶׁסַּם הַחַיִּים מַעֲרַב אִתּוֹ. וְזאת עֲשׂוּ וְחִיּוּ וְלֹא יָמוּתוּ. וְדָאֵי וְזאת צְרִיךְ לָהֶם, ולא זאת. מִשּׁוּם כִּף וְזאת הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, בְּיַחֲדָא אַחַד, בְּיַחֲדָא שְׁלָם, כְּלָל שֶׁל זְכָר וְנִקְבָּה. ו"ה. זאת - ה' בְּלִבְדָּה, וְעַל זֶה זאת חֻקַּת הַתּוֹרָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אַבָּא וְרַבִּי אֱלֶעָזָר וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ מִצְוִיִּים בְּבֵית רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֶאֱרִי. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ, אַתָּה שְׁעוֹמְדִים עַל־יָד לְמַעְלָה וְדַבְּרִיךְ בְּגִלְוִי, מַה שְּׁלֵא נִתְּנָה רְשׁוּת לְאָדָם אַחֵר, בְּפִרְשָׁה זֹו אָמַר דְּבַר חֲדָשׁ. אָמַר לוֹ, וּמַהוּ? אָמַר לוֹ, זאת חֻקַּת הַתּוֹרָה. אָמַר לוֹ, הִנֵּה שְׁאָר הַחֻבְרִים יֵאֱמָרוּ. אָמַר לְרַבִּי אֱלֶעָזָר בְּנוֹ, אֱלֶעָזָר עֲמַד בְּעַמְדָּךְ, וְאָמַר דְּבַר אַחַד בְּפִרְשָׁה זֹו, וְהַחֻבְרִים יֵאֱמָרוּ אַחֲרֶיךָ.

קָם רַבִּי אֱלֶעָזָר וְאָמַר, (רות ד) וְזאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל עַל הַגְּאוּלָּה וְעַל הַתְּמוּנָה לְקָם וְגו' . בְּפִסּוּק זֶה יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל, וְאִם רְאוּשָׁנִים אֵלּוּ עֲשׂוּ הַסְּכָמָה זֹו בְּדִין תּוֹרָה וּבְאוּ אַחֲרוֹנִים וּבִטְלוּהָ, לְמַה בִּטְלוּהָ? וְהָרִי מִי שֶׁמִּבְטֵל דְּבַר תּוֹרָה כְּאֵלּוּ הַחֻרִיב עוֹלָם שְׁלָם? וְאִם זֶה אֵינּוּ בְּדִין תּוֹרָה, אֵלּא הַסְּכָמָה בְּעֵלְמָא, לְמַה הִנְעַל כָּאן?

אֵלּא וְדָאֵי בְּדִין דְּאוּרִייתָא הוּא, וּבְרִזָּא עֲלָאָה וּבְסוּד עֲלִיוֹן נַעֲשֶׂה הַדְּבַר. וּמִשּׁוּם שֶׁהָיוּ הָרְאוּשָׁנִים חֲסִידִים צְדִיקִים,

הָא חֲזִי, (במדבר ח) זאת אֲשֶׁר לְלוּיִם, וְלֹא וְזאת. דְּהָא מִסְטָרָא דְּדִינָא (קְשִׁיָּא) קָא אַתִּינָן, וְלֹא מִסְטָרָא דְּרַחֲמִי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא כְּתִיב (במדבר ד) וְזאת עֲשׂוּ לָהֶם וְחִיּוּ. וְדָא בְּלוּיָאֵי אַתְּמַר, וְאַתָּה אֲמַרְתָּ זאת וְלֹא וְזאת. אָמַר לִיה, וְדָאֵי הָכִי הוּא, וְקָרָא מוֹכַח, מָאֵן דְּאַחִיד סְמָא דְּמוֹתָא, אִי לֹא יַעֲרַב בֵּיה סְמָא דְּחִיּוּ, הָא וְדָאֵי יָמוּת. וְעַל דָּא, וְזאת עֲשׂוּ לָהֶם וְחִיּוּ, וְלֹא יָמוּתוּ, בְּגִין דְּסְמָא דְּחִיּוּ מַעֲרַב בְּהַדְּיָה, וְזאת עֲשׂוּ וְחִיּוּ וְלֹא יָמוּתוּ, וְדָאֵי וְזאת אֲצִטְרִיךְ לָהּ, וְלֹא זאת. בְּגִינֵי כִּף וְזאת הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, בְּיַחֲוּדָא חַד, בְּיַחֲוּדָא שְׁלָם, כְּלָלָא דְּדְכַר וְנוֹקְבָא. ו"ה. זאת: ה' בְּלִחֻדוּדֵי, וְעַל דָּא זאת חֻקַּת הַתּוֹרָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אַבָּא וְרַבִּי אֱלֶעָזָר וְרַבִּי יִצְחָק, הוּוּ שְׂכִיחֵי בְּבִי רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֶאֱרִי, אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּמִטּוֹתָא מִנְּךָ אַנְתָּ דְּאוּקְמִי עַלְךָ לְעֵילָא, וּמִיַּלְךָ בְּאַתְגְּלִיָּיא, מַה דְּלֹא אַתִּיחֵיב רְשׁוּתָא לְבַר נֶשׁ אַחֲרָא. בְּפִרְשָׁתָא דָּא אֵימָא מְלָה חֲדָתָא, אָמַר לִיה וּמֵאֵי הִיא. אָמַר לִיה זאת חֻקַּת הַתּוֹרָה. אָמַר לִיה הָא שְׁאָר חֻבְרִיָּיא יֵאֱמָרוּ. (דף ק"ט ע"א) אָמַר לְרַבִּי אֱלֶעָזָר בְּרִיה, אֱלֶעָזָר קוּם בְּקִיּוּמְךָ, וְאֵימָא מְלָה חַד בְּפִרְשָׁתָא דָּא, וְחֻבְרִיָּיא יֵאֱמָרוּן אַבְתְּרֶךָ.

קָם רַבִּי אֱלֶעָזָר וְאָמַר, (רות ד) וְזאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל עַל הַגְּאוּלָּה וְעַל הַתְּמוּנָה לְקָם וְגו' . הָאֵי קָרָא אֵית לְאִסְתַּכְלָא בֵּיה, וְאִי אֵינּוֹן קְדָמָאֵי עַבְדֵי הַסְּכָמָה דָּא בְּדִינָא דְּאוּרִייתָא, וְאַתּוּ בְּתַרְרָאֵי וּבִטְלוּהָ, אֲמָאֵי בִטְלוּהָ. וְהָא מָאֵן דְּבִטְלִי מְלָה דְּאוּרִייתָא. כְּאֵלּוּ חֻרִיב עֲלָמָא שְׁלָם. וְאִי לֹאוּ אֵיהּוּ בְּדִינָא דְּאוּרִייתָא, אֵלּא הַסְּכָמָה בְּעֵלְמָא, אֲמָאֵי נַעַל הַכָּא.

אֵלּא וְדָאֵי בְּדִינָא דְּאוּרִייתָא הוּא, וּבְרִזָּא עֲלָאָה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

חשיפה!

על ידי משרד הבריאות נאם על מחלת בריזלה

מחלת בריזלה היא מחלה נגיפית המופיעה לראשונה בילדים, אך היא יכולה להופיע גם בبالغים. המחלה מתפשטת באוויר, במגע ישיר עם הפרשות של אדם חולה, או במגע עם משטחים המכילים את הנגיף. המחלה מתבטאת בסימנים כמו חום, כאבי שרירים, כאבי מפרקים, כאבי בטן, ופריחה. במקרים חמורים, המחלה עלולה לגרום לנזק קבוע לרקמת המוח ולמפרקים.

הטיפול במחלת בריזלה הוא תומך, כלומר, מתמקד בהקלת הסימפטומים. אין טיפול ספציפי לנגיף. חשוב להקפיד על היגיינה יסודית, כולל שטיפת ידיים תדירה, כדי למנוע התפשטות המחלה.

המניעה מתבצעת באמצעות חיסון. החיסון מיועד לילדים בגיל 12 חודשים, אך ניתן להחליט עליו גם בילדים בוגרים ובבוגרים. החיסון יעיל במיוחד במקרים של מגורים צפופים או בילדים החשופים למחלה.

המחלה נגיפית - מתפשטת באוויר, במגע ישיר עם הפרשות של אדם חולה, או במגע עם משטחים המכילים את הנגיף.

הסימנים - חום, כאבי שרירים, כאבי מפרקים, כאבי בטן, ופריחה.

הטיפול - תומך, מתמקד בהקלת הסימפטומים. אין טיפול ספציפי לנגיף.

המניעה - חיסון יעיל במיוחד במקרים של מגורים צפופים או בילדים החשופים למחלה.

חשיפתו

ימנו רח כוכב 5

כל שנה מתחילת לביטולו ימנו

החשיפה היא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. חשיפתו היא חשיפתו של ימנו רח כוכב 5, שבו מתחילים לביטולו ימנו. החשיפה היא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החשיפה היא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החשיפה היא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

חשיפתו

ימנו רח כוכב 5

כל שנה מתחילת לביטולו ימנו

החשיפה היא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החשיפה היא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החשיפה היא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החשיפה היא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החודר

החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החודר

החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החודר

החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החודר

החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החודר

החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החודר

החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.

החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי. החודר הוא תהליך של גילוי מחדש של ערכים ומוסדות שהיו בשימושם בעבר, אך הפכו לזרים או נשכחתי.